

Да си стигнишъ бърго во неделя,
Ке си бидить въ църква на закона.“
Що ми рече цара Костадина :
„Кафне едно Момчула Войвода!“
Та ми собра три хиляда мина,
Та си вавить таа бърза коня,
Пра'у тегнить въ града Манастира,
Си достигна на църква испущаніе,
Си излегвить свет-отъ отъ църква-та.
А що бѣше Момчула Войвода!
Той си явна своя бърза коня,
Па излезе отъ градъ Манастира.
На Момчула коня съ затресе,
И Момчула коню му велеше:
„Ой ти коню, ой ти добаръ коню!
Вака друди пѣтъ не си сторило.“
Того коня му съ отговори:
„Богъ да биетъ наша-та стопанка,
Да не сторить некая превара.“
На Момчула тогай му текнало;
Ми с' опули по бѣли друмо'и;
Съ задале мѣгли и право'и,
Г' обколисватъ люге оружени.
И пакъ коня нему говореше:
„Ти, стопане, юнакъ и ясъ юнакъ,
Качи ми съ на мои рамена,
Па влезе ми въ царева ордіа,
Ако нещо пусать си немаме,
Како господъ насъ ке поможить.“
Дупна коня како силенъ ветаръ,
Ми расцепи юнакъ све ордіа,
Ми дотърча до камни дворо'и;
Вити порти биле затворени.
Юж догледа своя мила сестра,
Па ѣ викатъ що гласъ той ми имать:
„Бъргу, мила сестро, отвори ми,
Да си земамъ мое-то оружје,
Да истепамъ тіе копилия!“ —
„Ейди брате, мои мили брате!
Богъ да биетъ твоя жена млада!